



נפתלי חייט



רשמים מהמפגש השנתי
של עמותת דונאב
בירושלים - 5.12.24

בלקן זה כאן

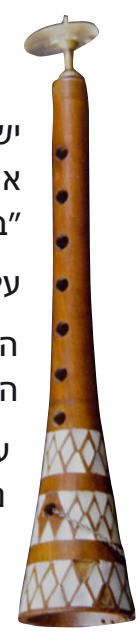
מבוא

על המסיבה השנתית של דונאב שמעתי מירון מישר, שהזמין אותי לרקוד ולכתוב, וכך יצאנו לדרך לירושלים - אורלי שחר, ירון ואנוכי, ליהנות ממנה גדושה של פולקלור בלקני משובח. ערב שכולו שמחה, ריקודים, מוסיקה חיה (וגם מוקלטת), בתוספת כיבוד ושולחן משקאות...

האהבה לריקודים הבלקניים פורחת בארץ עשרות שנים. בעבר שולבו ריקודים בלקניים בהרקדות ישראליות, אך מגמה זו דעכה. מאידך נוצרו הרקדות ייעודיות לריקודים בלקניים. בכ-30 שנים אחרונות ישנן בארץ שלש עמותות המקיימות הרקדות סדירות בז'אנר הזה: דונאב הירושלמית, "בלקניצה" בחיפה, "נוע עם" במרכז.

על כך ניתן להוסיף חוגים המוקדשים לריקודים יוונים בפ"ת וירושלים (פרטים בסוף הכתבה). העמותות משתפות פעולה במיזמים מיוחדים, כמו במסיבה השנתית של דונאב בירושלים בה היו אורחים גם מאזור ת"א (כמונו) ואפילו מחיפה.

על אף מספרם הגבוה של העולים מארצות הבלקן החיים בארץ, את האהבה לריקודים בלקניים ניתן לייחס בעיקר להתפתחות מגמה זו במערב. במאה ה-20 התחילה מגמה של עניין בריקודי עמים, ואחרי מלחמת עולם שניה התעצם העניין בריקודי מעגל בלקניים. תרמו לכך ביקורים של להקות ייצוגיות מבולגריה ויוגוסלביה במערב, והעניין שמעורר התחכום התנועתי, המקצבי והמוסיקלי של ריקודים אלה. ניתן להשוות למידה של ריקודים בלקניים ללמידה של דבקות מתוחכמות או של ריקודי מוסיקו...



האהבה לריקודים
הבלקניים פורחת
בארץ עשרות
שנים. בעבר
שולבו ריקודים
בלקניים בהרקדות
ישראליות, אך
מגמה זו דעכה.

המוסיקה של ארצות הבלקן הושפעה מכיבוש בן מאות שנים על ידי האימפריה העות'מנית, בה התפתחו מסורות מוסיקליות המשלבות פעמות קצרות וארוכות, המשתלבות למשקלים "אסימטריים".

נוסף למשקל ה-7/8 המוכר בארץ (לדוגמה בשירי נחום היימן כמו "ריח תפוח אודם שני"), ישנו מגוון רחב של משקלים מיוחדים. גם כלי הנגינה המסורתיים יוצרים אופי מוסיקלי מיוחד - החל מזורנות (המוכרות לנו משירים כורדים), דרך גיידה (חמת חלילים בלקנית) ועד קמנצ'ה או לירה (המוכרת לנו דרך מארק אליהו). וכמובן ישנה פשוט מוסיקה סוחפת, כמו מנגינות רומניות וצועניות.

עמותת "דונאב"

שאלתי את יהודה בן הרוש, המוביל והמרקיד של דונאב, כיצד הגיע אל הריקודים הבלקניים ולהנהיג את דונאב. "עמותת 'דונאב' קיימת מזה 25 שנה", מספר





אנשי דונאב לקחו על עצמם משימה של תיעוד שיטתי של הריקודים, והפיקו כ-400 סרטונים של ביצועי ריקודי מעגל שונים האתר, שהוקם על ידי העמותה, כולל לא רק את הסרטונים, אלא גם סיפור רקע של הריקודים ולעיתים תרגום של תוכן השירים

יהודה, "אך ריקודים בלקניים בירושלים מתנהלים כבר כ-55 שנה. זה התחיל בהובלתה של סירל פורמן-סופר. יש אצלנו חברים הרוקדים מעל חמישים שנה".

"אני עצמי נחשפתי לריקודים בלקניים דרך ירון מישר, איתו שיתפתי פעולה כאשר הייתי אחראי מחסן התקליטים של חברת "הד ארצי". הריקודים הבלקניים הלהיבו אותי, והתחלתי להשתתף בחוג הירושלמי בתחילת שנות ה-90. הייתי רקדן נלהב ולמדתי מהר. לאחר שנתיים-שלוש היה מקרה שסירל חלתה וביקשה שאני אחליף אותה בהדרכה, וכך יצא שהפכתי למדריך ולמוביל של החוג"

כמה ריקודים יש ברפרטואר של דונאב?

להערכת יהודה ישנם כ-600-800 ריקודים, מתוכם נרקדים דרך שגרה מאות ספורות. ישנם הפופולריים, שיופיעו בכמעט בכל הרקדה שבועית, ויש ריקודים שירקדו פעם בכמה חדשים.

אחד ממקורות הגאווה הגדולים של יהודה הוא האתר של דונאב (<https://dunav.org.il>). עמותת דונאב לא מסתפקת בתפקיד הפאסיבי של ביצוע הריקודים. כך אנשי דונאב לקחו על עצמם משימה של תיעוד שיטתי של הריקודים, והפיקו כ-400 סרטונים של ביצועי ריקודי מעגל שונים ("נוע עם" עשתה פעולה דומה לתיעוד ריקודי עמים בזוגות). האתר, שהוקם על ידי העמותה, כולל לא רק את הסרטונים, אלא גם סיפור רקע של הריקודים ולעיתים תרגום של תוכן השירים.

ליהודה בסיס נתונים עם מוסיקה ותיעוד של אלפי שירים וריקודים. הקלטות המוסיקה של דונאב מתאפיינות בהכרזת שם הריקוד בקולו של יהודה - דבר שהפך לסימן היכר מובהק.

העמותה מתייחסת לפולקלור הבלקני בהיבט היותר רחב שלו. כך, אנשים אוהבים תלבושות אוטנטיות מן הבלקן, ולפעמים מגיעים להרקדות, בפרט להרקדות המיוחדות, בלבוש מסורתי. במיוחד כאשר מדובר בחגורות (יש ריקודים המבוצעים באחיזת החגורה של השכן, ובחוגים אוהבים לכבד מסורת זו). גם בהרקדה השנתית בה ביקרנו אפשר היה לראות אנשים בחולצות הרקומות המסורתיות ועם חגורות קלועות.



להקת "גוטה גוטה" בהופעה



הרוקדים באחיזת סל קדמית

כיצד מגיעים הריקודים אל החוג? רוב הריקודים נרקדים כבר עשרות שנים. אך יש גם התחדשות. מנהיגי החוגים בארץ נוהגים לבקר בסמינרים בהם מוצגים ריקודים, לרוב פירות של חקר אתנוגרפי. לעיתים אלה מחנות בהם נלמדים ריקודים מאזורים שונים. באופן מפתיע, גם תחום של ריקודי עמים אינו חף מכוריאוגרפיות חדשות, המחוברות לרוב על ידי אנשים בעלי היכרות עמוקה עם הפולקלור האוטנטי ומחברים ריקודים ברוחו.



חברי הלהקה המרכז מעגל הרוקדים

העמותה דואגת לקשר לקהיליית הרוקדים הבלקניים העולמית, ולאורך השנים אף דאגה להזמין מדריכים רבים מחו"ל. ביניהם ניתן למנות

את איב מורו הקנדי, אטנס קולרובסקי וסאשקו אטנאסוב המקדונים, אחמט לולצ'י הטורקי, ביאנקה דה יונג מהולנד, מריה ומריוס אורסו מרומניה, איליאנה בוז'נה מבולגריה, דליאן דמירב הבולגרי, ועוד.

המפגשים השנתיים

המסורת של המפגשים השנתיים התחילה כאשר ב-2004 אורגנה נסיעה לוורנה, בולגריה, ובהמשך כמה פעמים באנטליה בטורקיה. הנופש בחו"ל היה זול מהנופש בארץ, והייתה גם הזדמנות להזמין מדריכים מהבלקן ולחוות את התרבות ממקור ראשון. אבל כאשר היחסים עם תורכיה התערערו, סופי השבוע הבלקניים עברו לארץ. לרוב המפגשים היו לחופי הכנרת - במעגן, בגנוסר, ובשנים האחרונות - באוהלו. אך בתקופה האחרונה היו הפסקות במסורת זו, בשל קורונה ובשנתיים אחרונות בשל מלחמת "חרבות ברזל". וכך יצא שהמפגש השנתי הפעם התקיים במקום המפגש הקבוע של דונאב בירושלים.



הרוקדים מהדקים שורות

אל רבים מסופי השבוע בארץ הוזמנו מדריכים אורחים מחו"ל - מארצות הבלקן, או מדריכים יידועי שם מהמערב בתחום הריקודים הבלקניים. מדריכים מרומניה, מקדוניה, בולגריה, יוון. פעמים רבות התלווה למדריך גם מוסיקאי - נגן אקורדיון, טפאן (תוף), או גיידה (חמת חלילים) והתרגול של הריקודים נעשה לצלילי מוסיקה חיה, כנהוג במסורות המקומיות. לעיתים הגיעו גם להקות המתמחות במוסיקה בלקנית, ובשנים האחרונות הדגש הוא על להקות מוסיקה בלקנית שצמחו בארץ. במהלך המפגשים האלה היו גם הופעות של אמנים ישראלים נוספים - דן בירון ז"ל עם להקת הסטודנטים, וגם האקורדיוניסט אמיל אייבינדר.

הופעת הלהקה "גוטה גוטה"

ביצוע מוסיקה חיה על ידי להקת "גוטה גוטה" היה בלי ספק המסמר של המפגש השנתי בדצמבר 2024. אל חברי הלהקה הצטרף גם גרגי ברצה, נגן כלי נשיפה מהונגריה הגר שנים רבות בארץ. אחרי הרקדת הפתיחה, החלה הופעת הלהקה, בה בוצעו שירים וקטעים אינסטרומנטליים. ללהקה שירים משל עצמה, כמו "כתף לתלתליך", ובהופעה ניגנו גם מוסיקה אתנית, בלקנית

ואפילו אירית. אך האווירה התחממה ממש כאשר התחילו לבצע ריקודים מוכרים, ואנשים קמו לרקוד לצלילי הנגינה החיה של הלהקה. המנגינות הסוחפות והמקצבים המיוחדים קיבלו עוצמה נוספת בביצוע חי על ידי הלהקה.

מספר יהודה: נגינה לריקודים אינו זהה לנגינה להופעה. כאשר אנו מזמינים להקה להופיע וללוות ריקודים, לרוב אנו נצמדים לביצועים היותר המוכרים לקהל הרוקדים מההקלטות. עם זאת אנו עדיין שומרים על הספונטניות, תוך קשר עם הרוקדים. משך הביצוע של השיר או המהירות יכולים להשתנות, באינטראקציה עם המוביל.

במשך מספר שנים שיתפנו פעולה עם להקת "צה-צה", פיתחנו שפה משותפת, אך להקה זו אינה פעילה עוד. להקת "גוטה גוטה" צעירה יותר, ואנו בונים את הקשר תוך העשרת רפרטואר הריקודים שהם משתלבים בו.

חנה אנגלרד היא רוקדת ותיקה בחוג, השתתפה בהקמת עמותת דונאב, וגם מובילה חוגים נוספים, בתחום הריקודים היוונים. חנה הינה מוסיקולוגית וחוקרת פולקלור, ובפעילותה באקדמיה בירושלים אף דאגה שגם מקומה של המוזיקה הבלקנית לא ייפקד. חנה מספרת:

הלהקות, שרוב משתתפיהן בוגרי האקדמיה, לא קמו עם אג'נדה בלקנית. רוב מבצעי המוסיקה הבלקנית בארץ מתמקדים במוסיקה צוענית, בסגנון ריקוד הצ'צ'ק, ולא במוסיקה המגוונת של כלל אזור הבלקן. חברי הלהקות ששיתפו פעולה עם דונאב הם כולם מוסיקאים מצוינים שלא התקשו להשתלט על המקצבים הבלקניים המורכבים, אך בהקשר לרפרטואר הריקודים הם נזקקו להנחיה, ולכן עזרתי ללהקות בהשגת החומרים המותאמים לריקודים.



מעגל הרוקדים הבלקנים מכל קצוות הארץ

מספר אמיתי מן, איש כלי הנשיפה של הלהקה: את הלהקה הקמנו, אביב קסט (הזמר והגיטריסט) ואני, עוד ב-2009. היה איתנו גם נגן הקונטרבס יהודה לבבי, אשר לאחר מכן הוחלף ע"י מידד כהן. בתחילת הדרך היה איתנו גם האקורדיוניסט עירא שירן, שניגן גם בלהקת "צה צה". ניגנו, גם בזכותו, כבר אז חומרים בלקניים רבים - רומנים, צוענים, כליזמר. אנחנו בוגרי אקדמיה בירושלים, האקורדיוניסט שלנו כעת, ינוש הורביץ, אף למד אצל אמיל אייבינדר. בהמשך השתתפנו גם בסמינרים באקדמיה בפלובדיב (בולגריה) שם נחשפנו לקהילייה הישראלית והבינלאומית של מוסיקה בלקנית, והמשכנו להיפגש ולנגן איתם במרתונים של מוסיקה בלקנית ברחבי אירופה. בסמינרים אלה אני למדתי לנגן גם בגיידה (חמת חלילים בלקני), ואביב למד, בנוסף לגיטרה ובוזוקי, לנגן בגיידולקה (כלי פריטה בולגרי).

במקביל לפעילות בארץ, של הופעות, והוצאה של שני תקליטים (כמה וכמה ריקודים ישראלים חוברו לשירי הלהקה, כמו, למשל, "קיפודים" של יובל טבשי). המשכנו להופיע באירופה עם "להקת מישמש" שנוצרה ממפגשים אלה. בסמינרים של מוסיקה בלקנית בארץ פגשנו את קהיליית הרוקדים הישראלית ונוצר קליק מידי.

"הגענו למסיבות, וגם למפגשי ריקודים של דונאב ושל "בלקניצה" והפכנו להיות להקת הבית של קהיליית הרוקדים הבלקנית."

אמיתי מן מזהה השראה והשפעה בלקנית גם בשירים הישראלים של הלהקה. הוא מספר על חווית ליווי הריקודים: "לנגנים יש נטייה להיות יותר חופשיים ומאלתרים. ואילו כאשר מלווים

ריקודים – צריך להיות יותר במסגרת של הביצועים המוכרים לרוקדים, כולל לשמור על הקצב, לא מהיר ולא איטי מדי". הלהקה אף השתתפה, לאחר תקופת הכנות ותיאום, בסיוור בו ניגנה בפני רוקדי ריקודים בלקניים ביפן.

איש כלי ההקשה של הלהקה, מאיר יניגר, מגיע מרקע קלאסי, אך לצד השתלבותו הטבעית בלהקה הוא אף מוביל בפרויקט חדשני של מוסיקה בלקנית בשיתוף נגינה במרימבה ובויברה-פון. על שיתוף הפעולה עם גרגיי ברצה מספר אמיתי מן שהוא ממש דמות נערצת, משתתף בלהקה ההונגרית Besh O droM, אחד מהנגנים הטובים בעולם בתחומו, וזו זכות גדולה להשתתף איתו בפרויקטים וללמוד ממנו.

מפגש סיכום 2024

מרכזו של המפגש היתה ההרקדה של ריקודי המעגל הבלקניים. הריקודים מגיעים מכל אזורי הבלקן – "הצ'וצק" ו"קולו" הסרביים, "אסמר" התורכי, "קופניצה" הבולגרית המאתגרת, ריקודים מאזור דוברוז'ה בבולגריה, מגוון ריקודים יוונים – "סירטו", "קלמטיאנו", "צאמיקו", "מיזירלו" וגם "דיפאט" ממחוז פונדוס הנמצא כיום בתורכיה. ריקודים רומניים, אלבניים, הונגריים...

בחלק מהריקודים השתתפו כולם, ובמאתגרים מאד רקדו רק חברי "הגרעין הקשה" ורבים יותר הסתכלו, כמו ריקוד ה"צ'סטוס" הנמרץ ומרובה הווריאציות, האהוב מאד בחוג. בחלק מהריקודים, שבוצעו למוסיקה חיה, נכנסו נגנים אל מרכז המעגל, להוסיף לשמחה ולאוטנטיות (<https://youtu.be/RPxihH1hyHU>).

במפגש היו כמה ריקודי זוגות. ברפרטואר של החוגים בארץ יש ריקודי זוגות ספורים מהבלקן, ורוב ריקודי עמים בזוגות מגיעים דווקא מהמערב. הם אהובים בהרקדות "נוע עם", אך משולבים במשורה גם בחוגים האחרים.

כמובן שהצד הקולינארי לא הוזנח במפגש והפעם נעשה תוך תמיכה ביישובי עוטף עזה. לאוכל התלוו כמויות נדיבות של אלכוהול ששימח את לבבות הרוקדים – חלקו משקאות מסורתיים מהבלקן, כמו אוזו, רקייה ועוד.

מספרת אורלי שחר: שמחה גדולה הייתה לי להגיע לערב דונאב השנה בחברתם של ירון מישר ונפתלי חייט. שמורה בליבי פינה חמה מאוד למוסיקה ולריקודי הבלקן ובכל הזדמנות אני שמחה להצטרף להרקדות אלה. גדלתי בבית בו אבי וסבי היו משמיעים הרבה תקליטי מוסיקה רומנית



חנה ויהודה (עם הכובע), מובילים את מעגל הרוקדים

כל אחד שנכנס
למעגל – מייד
משתייך אליו,
כשהצעד הבסיסי
חוזר על עצמו
הרבה פעמים,
המוסיקה נכנסת
ללב וכל אחד
מרגיש חלק
מקבוצה, בצורה
שהיא מאוד מאוד
ייחודית.

ובולגרית בפטיפון המשפחתי. כילדה קטנה אבי היה מחזיק אותי בזרועותיו, רוקד ושר "אלונלול אלונלול היי לה ז'וק", או מרדים אותי עם השיר "יובנו". כדרכם של זיכרונות ראשונים בחיים המוסיקה הזו נטמעה בי עמוק.

בתקופת לימודי בטכניון נתקלתי לראשונה בריקודים הבלקניים, מפגש שהפתיע אותי בהרבה מובנים. החל מהחיבור האינטואיטיבי שלי למוזיקה, דרך החיבור החברתי הזורם טבעי כל כך במעגלים הבלקניים והמורכבות המקצבית שתמיד הייתה לי משיכה אליה ואתגרה את המוח בכל פעם מחדש, כששוב ושוב מצאתי את עצמי



סופרת את הפעמות המוסיקאליות ומנסה להבין אותן כתווים כתובים.

כחובבת מוסיקה אהבתי מאוד את הסגנון הבלקני ומצאתי את עצמי מחפשת אותו בעולם. בהרקדה באוניברסיטה בקופנהאגן מצאתי את הריקוד "נד אילן" נרקד כריקוד יווני. בגאווה העמדתי את המדריך על טעותו במקרה הזה, אבל רוב ההרקדה הייתה באמת בסגנון שהיום אני יודעת לקרוא לו בשם "ריקודי ארצות הבלקן". לקחתי את עצמי לטברנות יווניות, למופעי זמרים גדולים באתונה, בסלוניקי. העשרתי את מלאי הדיסקים היווני, צועני, רומני, בולגרי, גם תורכי שהייתי מאזינה לו בנסיעות ארוכות ברכב. האהבה לתרבות הבלקנית התחילה לזרום בעורקי.

ריקודי המעגלים הבלקניים, הקלים יותר, הם מאוד חברתיים. כל אחד שנכנס למעגל – מייד משתייך אליו, כשהצעד הבסיסי חוזר על עצמו הרבה פעמים, המוסיקה נכנסת ללב וכל אחד מרגיש חלק מקבוצה, בצורה שהיא מאוד מאוד ייחודית. אחיזות הידיים השונות מקרבות את הרוקדים אחד אל השני קרוב-קרוב, כאילו מעגל הרוקדים נהיה "חיה אחת" מרובת-רגליים והזרימה החיצונית חודרת פנימה. כולם מחייכים, כולם צמודים, שייכים, בתחושת התעלות.

בעבר, שלא כמו שקורה היום, היה קל מאוד לרוקד ריקודי-עם להיתקל בריקודים הבלקניים. חלק מהריקודים האלה היוו חלק בלתי נפרד מהפרטואר הנרקד בהרקדות השבועיות שלנו. פרט לכך התקיימו הרקדות עמים ייעודיות. באוניברסיטה בתל אביב התקיימה בימי שני הרקדת ריקודי עמים עם רפי דמר. ההרקדה של רפי הייתה מעניינת במיוחד. הייתי נקלעת אליה ונהנית בהתחלה מתחושת השייכות, אלא שדי מהר הריקודים היו הופכים להיות מורכבים מאוד ומאתגרים את המוח והרגליים.

הייתי מתבוננת בהערצה ברפי ובקבוצת הרוקדים שנחווה בעיני כלהקת ריקוד מקצוענית. מנסה להבין, מנסה להעתיק. מרגישה כי ימים רבים של השקעה מפרידים ביני לבין המקצוענים האלה שברבות הימים, הפכו לחברי הטובים ביותר.

עמותות ריקודי העמים קיימו תמיד הרקדות חגיגיות גדולות בהן הזמינו להקות ריקוד או להקות נגינה מקצועיות מחו"ל. נסעתי רבות, לחיפה, לירושלים, ליהנות מהרמה המקצועית הגבוהה.

בחזרה להרקדת דונאב, היה בה כל מה שחובבת כמוני יכולה לחפש. אני אמנם לא שולטת ברפרטואר הנרקד, אך זה לא הפריע לי להשתלב. מיד נמצאו לידי מדריכים שונים שעזרו לי להשתלט על הריקודים. וכשהמקצב הפך להיות מורכב מדי, יצאתי להתבונן ולהתפעל מהתיאום המושלם שבמעגלים.

הלהקה המנגנת שנכנסה אל תוך המעגל הרוקד הדהימה אותי. השליטה במקצבים של הנגנים ושל הרוקדים היא שפה אשר מי שיודע אותה, מתואם גם בלי חזרות. ובהרקדה זו היו ללא ספק רבים הדוברים מצוין את השפה. חוויה נהדרת."

גם המרקידה הישראלית נורית גרינפלד מרגישה חיבור עמוק: "כשהתחלתי לרקוד ריקודי עם לפני בחמישים שנה, שילבנו ריקודי עמים, אך זה הולך ופוחת. לפני כ-15 שנה, כשהכרתי את

גלעד צעידי עדן, הפרטנר שלי לריקודים ולפרויקטים, הוא הביא אותי לקבוצת הנוע עם, ושם, לא רק שהזכירו לי נשכחות, אלא שנחשפתי לריקודי עמים ובלקניים שבכלל לא רקדתי או שולבו אי פעם בריקודי העם, אבל בכל זאת, אני התאהבתי. המוזיקה המיוחדת, הקצב והמקצב המיוחד, הצעדים המסוגננים שלעיתים קרובות חוזרים על עצמם שוב ושוב, כמו מנטרה. שבו אותי. כמובן שזה מאד אינדיבידואלי".

ואני, עבדכם הנאמן (כותב שורות אלה), יכול להעיד על עצמי שהיה לי "קליק" מידי עם הריקודים הבלקניים כאשר נתקלתי בהם, בגיל 20, בחוג של רפי דמר ב"ביכורי העתים". כאשר חזרתי לרקוד לפני כעשרים שנה, היו הריקודים הבלקניים מהראשונים אליהם חזרתי, ואני נהנה מאד לרקוד עם מגוון הקבוצות בארץ. הזדמן לי להיות בסופי שבוע ובסמינרים רבים, ויצאתי נשכר מהעושר המוסיקלי, המקצבי והתנועתי. העושר הזה "זולג" גם לתוך עשייתי אני בתחום ריקודי העם הישראליים.

סיכום

המפגש הנהדר של עמותת דונאב היה אבן שואבת לרוקדים ריקודים בלקניים מכל ישראל. קהילייה שוחרת תרבות ומלאת שמחת חיים. היה כיף בלתי רגיל להיפגש, לרקוד, לשמוע מוסיקה חיה ולרקוד לצליליה. אני מקווה שהתרבות הזו תמשיך לאורך זמן. הסכנות לקיומה רבות: התבגרות הרוקדים ומיעוט המצטרפים החדשים. אך יש גם סימני תקווה, כמו הדור של המוסיקאים הצעירים המתמכרים למוסיקה בלקנית והופכים אותה למרכז או נדבך חשוב ביצירתם. נותר לקוות שהדבר הזה יקרה גם לרוקדים הצעירים יותר שיגלו את הקסם של תרבות ריקודי הבלקן.

נתראה שוב בסוף 2025!

רשימת הרקדות בלקניות בארץ

מקווה שהתעורר בכם הרצון לחוות ריקודים בלקניים - הנה רשימת ההרקדות הקבועות.
 "דונאב" - ימי ה', 20:00-22:30, בית כנסת כל הנשמה, אשר 1, ירושלים.
 "בלקניצה" - ימי ג', 20:30-22:45, אולם ספורט קטן בטכניון, חיפה
 "נוע עם" - יום שישי הראשון בחודש, 16:00-19:00, אולם אמריקה, כפר המכביה, רמת גן.
 ריקודים יוונים - יום ב', 20:00-22:30, בית רקנאטי, איינשטיין 23, פ"ת.
 ריקודים יוונים - יום ג', 18:30-21:00, בית כנסת כל הנשמה, אשר 1, ירושלים.

קישורים

האתר של עמותת דונאב - <https://dunav.org.il>

סרטון מחוויות מפגש דונאב 2024 - <https://youtu.be/RPxihH1hyHU>

אתר הלהקה "גוטה גוטה" - <https://www.gutegute.com>

ערוץ היוטיוב של "גוטה גוטה" - <https://bit.ly/3EC1rBz>

כתבה של יהודה בן הרוש (7/2021) על ריקודי עמים בארץ ובעולם:

<https://bit.ly/4hHQP2I>

נותר לקוות
שהדבר הזה
יקרה גם
לרוקדים
הצעירים יותר
שיגלו את הקסם
של תרבות
ריקודי הבלקן.